

Arrest

nr. 162 780 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 december 2015.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 25 november 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Hierin werd gesteld: *“Het beroep komt onontvankelijk voor, wegens gebrek aan het wettelijk vereiste belang. De verzoekende partij lijkt geen belang te hebben bij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de bestreden beslissing, daar de verzoekende partij inmiddels in het bezit is gesteld van een F-kaart geldig tot 8 oktober 2020.”*

1.3. Verzoeker richt op 1 december 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoeker bij zijn vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 februari 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij bevestigt dat zij thans in het bezit is van een F-kaart, geldig tot 8 oktober 2020, maar stelt dat dit verblijfsrecht slechts voorlopig is en de mogelijkheid tot intrekking nog steeds bestaat. Zij meent dat de door haar ingeroepen medische elementen onafhankelijk van haar familiale situatie moeten worden beoordeeld. Waar de voorzitter erop wijst dat een eventuele verblijfsmachtiging om medische redenen vooralsnog hypothetisch is, stelt de verzoekende partij dat dit niets afdoet aan haar belang: zij heeft nood aan bescherming op basis van de ingeroepen medische elementen, al het andere staat daar volledig los van. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en benadrukt dat de verzoekende partij thans reeds een verblijfsrecht geniet.”*

1.5. Verzoeker betwist niet dat hij een F-kaart uitgereikt kreeg op 19 oktober 2015, geldig tot 8 oktober 2020. In de hypothesen dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dat verzoeker daarna een verblijfsmachtiging krijgt op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit een voorwaardelijke machtiging voor beperkte duur betreft, die slechts wordt vernieuwd zolang er geen duurzame verbetering in de medische toestand optreedt (cf. de artikelen 8 en 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). Een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan derhalve geen gunstigere situatie opleveren dan deze waarin verzoeker zich nu bevindt, met name een declaratoir onbeperkt verblijfsrecht. Er wordt voorts opgemerkt dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt waarom zijn F-kaart, die een geldigheidsduur heeft van vijf jaar, zou worden ingetrokken. Zelfs indien de aan dit verblijfsrecht gestelde voorwaarden niet meer vervuld worden, zijn er omstandigheden waarin dit verblijfsrecht toch kan behouden worden (cf. artikel 42quater van de Vreemdelingenwet). Alleszins, als het verblijfsrecht toch beëindigd wordt, staat het verzoeker vrij om op basis van de medische elementen die zijn situatie alsdan kenmerken een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Gelet op bovenstaande brengt verzoeker dan ook geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. Het beroep is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA